

Psalmul 2

Tema psalmului. Nu vom greși dacă vom numi acest psalm sublim Psalmul Împăratului Mesia, căci el prezintă ca într-o viziune minunată revolta oamenilor împotriva Unsului Domnului precum și planul stabilit de Dumnezeu de a înălța pe Fiul Său, și domnia definitivă a Fiului peste toți dușmanii Săi. R. Lowth († 1787) spune: „Instalarea și consolidarea lui David pe tron cu toată împotrivirea venită din partea dușmanilor săi, este tema acestui psalm. David este prezentat în psalm sub două aspecte: personal și ca model. Cu privire la David cel din istorie, sensul psalmului este clar și fără îndoială este scos în evidență prin istoria sfântă. Însă expresiile au o pasiune deosebită, tablourile sunt de o măreție rară și limbajul pare ici și acolo aproape exagerat, ca și cum prin aceasta noi ar trebui să fim intenționat călăuziți spre contemplarea unor lucruri mai înalte și mai importante ascunse în el. Urmărind acest îndemn și dacă aplicăm acest psalm la Persoana și chestiunile lui David Cel spiritual, atunci apar privirii noastre o serie de evenimente deosebit de importante, și sensul psalmului devine mai clar și totodată mai sublim. Coloratura, care probabil pare prea cutezătoare și stridentă pentru împăratul lui Israel, apare foarte potrivită dacă o aplicăm la Hristos, marele contramodel al acestuia. Dacă sintetizăm ambele puncte într-unul, atunci înaintea sufletului nostru apare toată frumusețea și măreția acestei poezii deosebit de atrăgătoare. Vedem cum ambele înțelesuri se deosebesc foarte clar între ele și totodată armonizează pe deplin în coloratura lor și posedă o asemănare minunată în fiecare trăsătură a lor, în timp ce corelația dintre ele este păstrată așa de exact, că fiecare din cele două poate fi privit ca originalul după care este alcătuit celălalt. Neconținut se revarsă lumină nouă peste expresii, gândurile se extind în înțelesul și măreția lor până când ele treptat se înalță de la lucrurile de aici de jos la cele de sus, de la ce este omenesc la ce este dumnezeiesc, înălțând cu sine tema importantă și în cele din urmă o pun în claritatea deplină a luminii cerești.”

Împărțirea psalmului. Noi vom înțelege psalmul mult mai bine, dacă îl vom privi într-un tablou împătrit. Versetele 1-3: furia popoarelor. Versetele 4-6: Domnul din cer râde de ele. Versetele 7-9: Fiul vestește planul dumnezeiesc. Versetele 10-12: împăraților li se dă sfatul să se supună în ascultare Unsului Domnului. Această împărțire oferită prin conținutul psalmului este confirmată și prin forma poetică; psalmul se compune din patru strofe, fiecare cu trei versete.

Comentariu

1. *Pentru ce se agită națiunile și pentru ce cugetă popoarele deșertăciune?*
2. *Împărații pământului se ridică și conducătorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său:*
3. *„Să Le rupem legăturile lor și să aruncăm departe de noi funiile Lor!”*

Aceste prime trei versete conțin o descriere a urii naturii umane împotriva Hristosului lui Dumnezeu. Cea mai bună explicație pentru aceasta o găsim în cuvintele rugăciunii primei comunități creștine din cartea Faptele Apostolilor 4,27 și versetele următoare: »În adevăr, împotriva Robului Tău Celui Sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Ponțiu Pilat cu păgânii și cu popoarele lui Israel, ca să facă tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău.« Psalmul începe fără introducere cu o întrebare de indignare. Și cu adevărat, nu este de mirare că înfățișarea creaturilor care se războiesc cu Dumnezeu lor provocă uimire

psalmistului. *Vedem că națiunile se agită, se agită ca marea, care este aruncată încoace și încolo de valurile învolburate, se agită ca oceanul în furtună. Și apoi aflăm că popoarele cugetă în inima lor deșertăciunea împotriva lui Dumnezeu.* Acolo unde este multă mânia, este de cele mai multe ori nebunie, și în cazul de față este nespus de multă nebunie. Să observăm că mișcarea vine nu numai de la popoare, ci și conducătorii susțin revolta. *Împărații pământului se ridică.* Cu răutate fermă s-au așezat în ordine de bătaie împotriva Stăpânului lor. Nu este o răbufnire trecătoare, ci o ură adânc înrădăcinată împotriva Prințului păcii. *Și conducătorii se sfătuiesc împreună.* Ei conduc războiul cu șiretenie, nu în grabă mare, ci bine gândit. Ei se folosesc de toată dibăcia pe care le-o pune la dispoziție arta războiului. Asemenea lui faraon se sfătuiesc: »Haideți să ne purtăm cu înțelepciune față de ei« (Exod 1,10) – Dar ce spun ei? Ce scop are această mișcare? »Să Le rupem legăturile.« Noi vrem să avem *libertate*. Libertate pentru exercitarea oricărei atrocități. Vrem să fim proprii noștri dumnezei. Să scăpăm de orice barieră! Și cu nerușinare crescândă răzvrătorii perfizi adaugă: »Să aruncăm departe de noi funiile Lor« - ca și cum aceasta ar fi ceva neînsemnat. Cum, voi, împăraților, vă închipuiți că sunteți Samson? Și sunt funiile celui Atotputernic în ochii voștri ca funiile de rafie neuscate? (Judecători 16,7) Visați, că voi puteți rupe și distruge planurile Celui Preaînalt ca pe niște câlți? Da, au fost monarhi care au spus: „Să-i distrugem, și așa mai departe”, și acei rebeli sunt încă pe tron. Oricât de nebunească este hotărârea de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, cu toate acestea omul a ținut cu tărie la ea de la crearea lui și continuă să facă la fel și astăzi. Înainte ca domnia minunată a lui Isus să ajungă la forma deplină în timpul din urmă, o luptă îngrozitoare va zgudui popoarele. Domnul va fi la venirea Sa ca focul unui bijutier și ca leșia unui spălător de rufe, și ziua Lui va arde ca un cuptor (Maleahi 3,2 și 4,1). Pământul nu Îl vrea pe Stăpânul lui de drept, ci se unește cu uzurpatorul tronului, care se dă drept stăpânul lui. Luptele îngrozitoare din ultimele zile vor aduce la lumină atât dragostea lumii pentru păcat cât și puterea Domnului de a da Împărăția singurului Lui Fiu. Jugul lui Hristos este insuportabil pentru ceafa celor ne întorși la Dumnezeu, dar pentru păcătosul mântuit este blând și ușor. Noi ne putem verifica singuri după aceasta: iubim noi acest jug, sau vrem să-l aruncăm de la noi?

4. Cel care locuiește în ceruri va râde, Domnul Își va bate joc de ei.

Să ne îndreptăm privirea de la camerele de poposire ale păcătoșilor și de la revolta aprinsă a oamenilor spre locurile ascunse, unde locuiește maiestatea celui Prea Înalt. Ce spune Dumnezeu? Ce va face Împăratul oamenilor care au lepădat pe Singurul Său Fiu, pe Moștenitorul tuturor lucrurilor? *Cel care locuiește în ceruri va râde, Domnul (Adonai, Domnul peste toate) Își va bate joc de ei.*

Să observăm demnitatea liniștită a Celui Atotputernic și disprețul pe care El îl revarsă asupra conducătorilor și asupra popoarelor lor agitate. El nici nu se ostenește să Se scoale de pe tronul Său și să înceapă lupta cu ei. - El îi disprețuiește; El știe cât de absurde, cât de lipsite de rațiune, cât de fără valoare sunt atacurile lor, - de aceea El râde, de aceea Își bate joc de ei.

5. Atunci le va vorbi în mânia Sa și-i va îngrozi în furia Sa:

6. „Și totuși Eu am uns pe Împăratul Meu peste Sion, muntele Meu cel sfânt.”

Atunci le va vorbi și așa mai departe. După răs El va vorbi; El nu trebuie să-Și ridice mâna să lovească, suflarea gurii Lui este de ajuns. În clipa când puterea lor s-a înălțat cel mai sus și mânia

lor a devenit foarte aprinsă, atunci cuvântul Lui se va îndrepta împotriva lor. Și anume, va fi un cuvânt foarte aspru pentru ei. »Și totuși«, spune El, cu tot complotul vostru rebel, cu toată istețimea consfătuirilor voastre, cu toată viclenia legiuitorilor voștri, totuși *Eu am uns pe Împăratul Meu peste Sion, muntele Meu cel sfânt*. Cu adevărat o proclamație măreață! El a făcut deja, ceea ce dușmanii Lui căutau să împiedice. În timp ce ei încă se sfătuiau, El a decis deja toate. Voia Domnului a avut loc, și voia omului se epuizează zadarnic luptând cu mânia Lui. Unsul Domnului a fost uns și nimeni nu-L poate detrona. Privește înapoi pe parcursul tuturor timpurilor de necredință, ascultă toate vorbirile pline de mândrie și batjocoritoare pe care copiii oamenilor le-au rostit împotriva Celui Prea Înalt, ascultă bubuiturile care se rostogolesc ale bateriei, pe care pământul le-a îndreptat spre Maiestatea cerească, și gândește-te că la toate acestea Dumnezeu spune: »Totuși Eu am uns pe Împăratul Meu peste Sion, muntele Meu cel sfânt.« Cu toate acestea Isus domnește, cu toate acestea El va privi cu plăcere rodul muncii Sale (Isaia 53,11). Cu toate acestea va veni Împărăția Lui care nu poate fi distrusă (Daniel 2,44), când El Se va încinge cu puterea Lui mare și va domni până la marginile pământului. El domnește deja în Sion și gura noastră face să răsune cu bucurie gloria Prințului păcii al nostru. Chiar dacă ne sunt profețite lupte mari, totuși noi putem avea încrederea deplină că biruința va fi dată Domnului nostru și Împăratului nostru. Triumfuri mari urmează să aibă loc. Doamne, fă ca ele să aibă loc cât mai repede! Gloria și bucuria Sionului este, că Împăratul lui este la el. El îl apără de dușmanii lui și îl satură cu bunătăți. Isus stă pe tronul harului și pe tronul puterii în mijlocul Adunării Sale. El este apărarea cea mai bună a Sionului. Fie ca cetățenii cetății lui Dumnezeu să se bucure în El!

7. *Voi vesti hotărârea: „Domnul Mi-a zis: »Tu ești Fiul Meu; Eu astăzi Te-am născut.*

8. *Cere-Mi și-Ți voi da națiunile de moștenire și marginile pământului în stăpânire:*

9. *Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier, le vei sfărâma ca pe vasul unui olar«”.*

Psalmul are o formă dramatică, de aceea acum este introdusă o altă persoană care vorbește. Mai întâi am privit în adunarea de consfătuire a păcătoșilor, apoi la tronul lui Dumnezeu, și acum auzim cum Unsul Domnului face cunoscut drepturile maiestății Sale și atenționează pe complotiști cu privire la pierzarea lor, căreia ei îi merg în întâmpinare.

Dumnezeu a răs de sfatul absurd al păcătoșilor și acum Hristos Însuși, Unsul, apare ca Mântuitorul înviat, care a fost dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, potrivit Duhului sfințeniei, prin învierea dintre cei morți (Romani 1,4). Este ca și cum Unsul ar spune împăraților răsculați, privind la fețele lor aprinse de mânie: „Dacă aceasta nu este de ajuns, ca să vă aducă la tăcere, ei bine, atunci *voi vesti hotărârea Domnului.*” Această decizie a Celui Prea Înalt stă în opoziție directă cu atacul oamenilor, căci conținutul ei este instaurarea domniei, împotriva căreia popoarele se dezlănțuie. *Domnul Mi-a zis: »Tu ești Fiul Meu«*. Aceasta este o dovadă minunată a dumnezeirii lui Emanuel al nostru. Căci căruia dintre îngeri a zis El vreodată: »Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut?« Ce prețios este să ai un Salvator divin, pe care încrederea noastră se poate baza! »*Astăzi Te-am născut.*« Aceasta se referă la dumnezeirea Mântuitorului nostru, și să nu încercăm să-i pătrundem profunzimea, căci acest adevăr trebuie primit cu reverență, și nu să-l descoperim cu multă bătaie de cap necuviincioasă. Și am mai putea adăuga, chiar dacă cuvintele se referă la Singurul născut în natura Sa umană, că nouă ni se cuvine numai să ne bucurăm de taină, dar nu avem voie să profanăm sfințenia acesteia prin spionarea indiscretă în intimitatea Dumnezeului veșnic. Tainele sunt ale Domnului Dumnezeului nostru; dar ce este descoperit este

al nostru și al copiilor noștri pe vecie (Deuteronom 29,29), și aceasta este de ajuns, fără să intrăm în speculații inutile. Mulți s-au pierdut pe căi rătăcitoare în încercarea de a dezvălui Triunitatea sau Ființa Dumnezeirii. Corăbii mari au suferit naufragiu. Ce căutăm noi cu canoe al nostru labil pe acest ocean?

»Cere-Mi.« La împărății mari se obișnuia să dea favoriților lor ce aceștia doreau. (vezi de exemplu Estera 5,6; Matei 14,7). Așa este la rugămintea lui Isus. Aici El explică, că tocmai dușmanii Lui sunt moștenirea Sa. El le face cunoscut hotărârea Celui Prea Înalt, și „ascuțați! Este valabil pentru voi!”, strigă Unsul, în timp ce cu mâna Lui străpunsă ridică sceptorul puterii Sale: „El Mi-a dat nu numai dreptul să fiu Împărat, ci și împuternicirea să birui pe dușmanii Mei.” Da, Domnul a dat Unsului Lui un toiag de fier, cu care El va zdrobi popoarele răzvrătite, și cu toată autoritatea lor de stăpânire și împărății vor fi numai ca niște vase ale unui olar, cu așa ușurătate vor fi sparte și zdrobite când toiagul de fier în mâna atotputernicului Fiu al lui Dumnezeu va veni asupra lor. Cine nu vrea să se plece, trebuie să fie sfărâmat. Vasul de lut, care a fost sfărâmat în bucăți, nu mai poate fi refăcut; tot așa va fi fără speranță nimicirea păcătoșilor, când Domnul îi va zdrobi.

10. Și acum, împărăților, fiți înțelepți, primiți învățatură, judecători ai pământului:

11. Slujiți Domnului cu teamă și bucurați-vă tremurând!

12. Sărutați pe Fiul, ca să nu Se mânie și să nu pieriți pe cale, pentru că mânia Lui se va aprinde curând. Ferice de toți care se încred în El.

Iarăși se schimbă scena. Profetul însuși apare și dă sfatul tămăduitor acelor care s-au strâns pentru planul păcătos al răzvrătirii. Ei sunt atenționați, să se supună și să dea Aceluia, pe care L-au urât, sărutul omagierii și dragostei.

Primiți învățatură. Bunăvoința de a se lăsa învățat este totdeauna înțeleaptă, în mod deosebit atunci când această învățatură se referă la mântuirea sufletelor noastre. „Nu mai șovăiți mult, fiți înțelepți! Expediția voastră militară nu vă va reuși; de aceea renunțați la ea și supuneți-vă de bună voie Aceluia care vă va constrânge să vă plecați înaintea Lui, dacă respingeți jugul lui cel blând.” O, cât de înțelept, nespus de înțelept este să fi ascultător de Isus, și ce îngrozitoare este nebunia acelor care stăruiesc în vrăjmășie împotriva Lui! *Slujiți Domnului cu teamă!* Venerația și smerenia să însuflețească slujba voastră. El este Dumnezeul cel mare, voi sunteți făpturi slabe; de aceea plecați-vă în adorare sfântă, și legați venerația copilărească cu ascultarea la timp față de Cel veșnic. *Și bucurați-vă tremurând.* Teama sfântă trebuie să fie permanent legată cu bucuria creștinului. Aceasta este o combinație sfântă, care pe altarul Domnului revarsă un miros plăcut; să nu punem nici o altă tămăie pe altarul lui Dumnezeu. Teama fără bucurie este chin; bucuria fără teamă sfântă ar fi arogantă. Să observăm cât de solemn este întemeiată solicitarea la împăcare și supunere. Este îngrozitor să pieri în păcate pe calea răzvrătirii. Este momentul culminant să scapi prin pocăință de la judecata divină de pedepsire, căci măsura se va umple curând, care va face să izbucnească mânia divină. *Nu mai este mult și mânia Lui se aprinde.* Păcătosule, ia seama la groaza față de Domnul, căci Dumnezeul nostru este un foc mistuitor (Evrei 12,29). – Să punem la inimă fericirea cu care se încheie psalmul: *Ferice de toți care se încred în El!* Avem noi parte de această fericire? Ne ascundem noi plini de credință în Cel veșnic? Credința noastră s-ar putea să fie slabă ca un fir de păianjen; dar dacă ea este adevărată, atunci noi vom fi fericiți și binecuvântați după măsura credinței noastre. Cu cât încrederea noastră în Domnul devine mai deplină, cu atât vom avea parte mai din belșug de fericirile

credinței. De aceea vrem să încheiem studiul acestui psalm cu rugămintea ucenicilor: »Doamne, mărește-ne credința!« (Luca 17,5).

Primul psalm a prezentat diferența dintre cel drept și cel păcătos; psalmul al doilea prezintă diferența dintre revolta furtunoasă a lumii păcătoase și o anumită înălțare a Fiului lui Dumnezeu Cel drept. În primul psalm am văzut pe păcătoși spulberați ca pleava; în psalmul al doilea îi vedem sfărâmași în bucăți ca oalele de lut. În primul psalm privirea noastră s-a îndreptat spre prosperitatea celui drept, care înverzește ca un pom sădit lângă pâraie de apă; și aici privim pe Hristos, Capul legământului celui drept, într-o plinătate mai mare a vieții, căci El este pus ca Împărat peste toate țările și toate națiunile se pleacă înaintea Lui în țărână, în timp ce El Însuși își întinde mâinile, binecuvântând, peste toți care își pun încrederea în El. Amândoi psalmi merită toată atenția; ei pot fi realmente prefața la toată psaltirea (psalmul 1 din punct de vedere moral, psalmul al 2-lea sub aspect profetic) și unii din trecut i-au contopit într-un psalm. Dar sunt doi psalmi diferiți. Primul ne arată natura și soarta celui drept, și cel de-al doilea ne arată caracterul mesianic al psalmilor. Că amândoi psalmii au o perspectivă profetică largă, noi suntem convinși de aceasta; dar noi trebuie să lăsăm în seama unor mâini mai iscusite să exploreze acest domeniu.

Explicații și cuvinte cheie

Cu privire la tot psalmul. Privit chiar numai din punct de vedere estetic, psalmul aparține celor mai deosebiți psalmi. Cutezanța gândurilor sale corespunde vorbirii puternice; nici un alt psalm nu se aseamănă cu el în ceea ce privește conținutul dramatic. Într-o vorbire alternativă vie vorbesc mai întâi cei răzvrățiți (versetul 3), după aceea Domnul (versetul 6), după aceea Împăratul sionist (versetele 7-9), în final vorbește poetul (versetele 10-12). Dar mult mai mare este înțelesul psalmului din punct de vedere teologic, respectiv înțelesul istoric-religios al lui, și prin aceasta aparține locis classics (dovezilor cele mai de seamă) ale ideii mesianice în Psaltire și mai ales celor mai importante pasaje mesianice ale Vechiului Testament. *Lic. Hans Keßler* 1899.

Cu psalmul 2 s-au mângâiat deja primii creștini din Ierusalim (Faptele Apostolilor 4,25). Și nu mai puțin reformatorii. Luther a scris din Koburg prietenilor lui din Worms: „Rezultatul chestiunii vă creează probleme, deoarece voi nu-l puteți înțelege? Dar dacă l-ați putea înțelege, atunci n-aș dori să particip câtuși de puțin la chestiune. Dumnezeu a adus situația mea într-o stare pe care voi nu o aveți în retorica și filozofia voastră. Aceasta se numește credință, și în ea este cuprins tot ce nu se vede. Dacă vrea cineva s-o facă vizibilă și de înțeles, așa cum faceți voi, atunci primește ca plată îngrijorare și lacrimi, așa cum primiți voi!” Un augur favorabil vede Luther în aceea că adversarii țeș tot felul de șiretlicuri: „Dacă”, spune el, „împărații în țară se revoltă și conducătorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și Unsului Său, atunci urmează cuvântul, așa cum spune în psalm: dar Cel care locuiește în ceruri râde de ei.” – După *D. W. M. L. de Wette* ✠ 1849.

Versetul 1. *A se agita* este tot una cu a irita, a face gălăgie, a vui. Cuvântul ebraic nu exprimă un sentiment lăuntric, ci o agitație manifestată în exterior. Face probabil aluzie la rostogolirea și vâjâitul mării, care în Sfânta Scriptură și la scriitorii clasici deseori este folosit ca simbol al agitației popoarelor. Cuvântul φρουσσεω, folosit în Faptele Apostolilor 4,25 (după LXX), înseamnă nestatornicie, mândrie, ca de exemplu la caii focoși, care se avântă în luptă sforăind și în două picioare. *D. I. A. Alexander* 1850.

Cugetă deșertăciune. Dioclețian a bătut o medalie comemorativă care purta inscripția: „Deoarece numele creștinilor a fost stins.” Și în Spania s-au ridicat două coloane comemorative

pe care era scris: **A.** „Ridicat împăratului Dioclețian cu porecla „Jupiter” și lui Maximilian cu porecla „Hercules”, promotorii imperiului, deoarece ei au extins imperiul roman în răsărit și în apus și au extirpat numele creștinilor, care au distrus statul.” **B.** „Împăraților ... (ca mai înainte), deoarece ei au luat pe Galeriu (ultimul prigonitor al creștinilor) în răsărit ca și coregent, au distrus pretutindeni superstiția creștinilor și au răspândit cultul idolilor.” Un scriitor mai nou face în privința aceasta remarca înțeleaptă: „Avem aici un mausoleu, ridicat de păgânism deasupra mormântului dușmanului lui biruit. Dar în privința aceasta oamenii »au cugetat deșertăciune«. Departe de a fi murit, creștinismul a stat cu o seară înainte de biruința lui permanentă și piatra a acoperit un mormânt gol, asemenea urnei pe care Electra a spălat-o cu lacrimile ei. Nici în Spania și nici altundeva nu se pot arăta cimitirele creștinismului; ele nu există, căci cei vii nu au morminte.” *C. H. Spurgeon 1869.*

Versetele 1-4. Irod, vulpea, urzea uneltiri împotriva lui Hristos (Luca 13,31 și versetele următoare), ca să împiedice înlăturarea lui din funcția pe care o avea, dar el nu putea să dea lovitura. Deșertăciune, aceasta înseamnă că toate aceste planuri sunt lipsite de conținut, nu numai pentru că nu există nici un motiv întemeiat pentru ele, ci și pentru că toți se ostenesc zadarnic pentru ele. Cel ce domnește în cer vede cât de nebuni sunt oamenii, și chiar și oamenii vor vedea odată aceasta. Prorocul ne descrie aceasta în Isaia 59,5 și versetele care urmează: »Țes pânze de păianjen. Pânzele lor nu slujesc la facerea hainelor și nu pot să se acopere cu faptele lor.« *Joseph Caryl 1647.*

Vai, noi nu am lucrat nici pe jumătate cu grijă în a-L sluji pe Dumnezeu cu înțelepciune, atunci când dușmanii Săi se osteneau să atace Împărăția Sa prin șiretlicuri. Păcătoșii folosesc toată agerimea minții, însă mulți credincioși dorm! *C. H. Spurgeon 1869.*

Versetul 2. Mulțimea și-a făcut partea ei, acum se arată cei *puternici*. *John Trapp* † 1669. Dar *de ce* conspiră ei împotriva Unsului Domnului? Ce vor ei de la El? Averile Lui? Nu; Isus nu a avut nimic pentru Sine, ei au fost mai bogați decât El. Voiau libertatea Lui? Aceasta nu le-ar fi fost de ajuns, căci L-au legat deja mai înainte. Voiau să facă poporul ostil față de El? Ei au făcut deja aceasta, așa de mult, că chiar ucenicii Lui au fugit de El. Ce voiau ei deci? Sângele Lui? Da, sângele Lui. »S-au sfătuit împreună«, ne spune evanghelistul Matei (capitolul 26,4), »cum să-L omoare«. Felul lor de gândire era al diavolului, care nu este mulțumit cu nimic, decât numai cu moartea. Și cum au pus ei aceasta la cale? Evanghelistul Matei spune, »s-au sfătuit între ei«. *Henry Smith 1578.*

Împotriva Domnului și a Unsului Său. Ce onoare a fost aceasta pentru David, că el a fost declarat așa public de partea Domnului! Și tocmai pentru că el era unsul Său, a fost subiectul urii și batjocurii lumii păcătoase. Chiar dacă tocmai această situație pe de o parte a mărit înfiorător vina acestor păgâni orbiți și a pecetluit soarta lor, era pe de altă parte desigur ceea ce mai mult decât orice altceva a păstrat sufletul lui David liniștit și senin, da, a rămas în pace și bucurie deplină, cu toată aroganța lăudăroasă a dușmanilor lui. Prin credință el putea spune liniștit, cu toate că nu vedea nimic altceva în jurul lui decât valuri înfuriate: »popoarele cugetă deșertăciune.« Ei nu pot nimici hotărârile cerului, nu pot face nici o pagubă Unsului Domnului. *David Pitcairn 1854.*

Versetul 3. Ei batjocoresc legile plăcute ale Împărăției lui Hristos ca fiind legături și cătușă, semne ale sclaviei. (compară cu Ieremia 27,2.6.7). Dar pentru cel născut din nou Legea lui Hristos nu este o povară mai mare decât sunt aripile pentru o pasăre. Creștinului nu îi mai este frânghie și cătușă, ci o centură a coapselor, care îi este necesară în alergare. *John Trapp* † 1669.

Versetul 4. *Cel care locuiește în ceruri.* Prin aceasta se arată clar, 1) că Domnul este sublim înălțat peste toată răutatea și puterea lor; 2) că El privește de sus toate uneltirile lor; 3) că El, ca Cel Atotputernic, face ce Îi place cu dușmanii Lui (Psalm 115,3). *Arthur Jackson* 1643.

Atacurile nebune al copiilor oamenilor păcătoși sunt ocazii pentru Dumnezeu să-Și arate puterea și înțelepciunea Sa nemărginită, și tocmai atacurile venite din împărăția lui satan, care sunt îngrozitoare în ochii noștri, sunt de disprețuit în ochii lui Dumnezeu. *Matthew Henry* ✠ 1714.

Ei ne batjocoresc, Dumnezeu râde de ei. *El râde?* La prima vedere aceasta pare un cuvânt aspru. Nedreptățile, care se fac sfinților Săi, atrocitățile dușmanilor lor, batjocura și prigoana din partea tuturor celor din jurul nostru, nu sunt pentru El nimic mai mult decât subiectul râsului? *Cato*, cel sobru, considera că râsul nu se potrivește demnității unui consul roman; el ar fi o degradare a poziției, a spus un alt prinț. Și aici este atribuit Maiestății cerești? Dar ce râs sfânt este acesta! El râde, dar este râsul disprețului; El râde, dar în acest râs se simte răzbunarea. Faraon își închipuia că prin înecarea copilașilor de parte bărbătească din Israel a găsit o cale pe care numele lui Israel va fi stârpit de pe suprafața pământului. Dar când în același timp fiica lui a salvat viața lui Moise, eliberatorul lui Israel, și la curtea ei i-a dat o educație princiară, nu a râs Dumnezeu? – Bucuria păcătoșilor este de scurtă durată. Va fi Dagon reșezat iarăși la locul lui? Râsul lui Dumnezeu îi va tăia capul și mâinile amândouă (1 Samuel 5,3 și versetele următoare), nu îi va lăsa nici minte să conducă și nici putere să ajute. Noi nu avem voie să judecăm lucrările lui Dumnezeu, până când a venit ultimul act al dramei. Domnul a permis ca Templul Lui să fie jefuit și distrus, vasele sfinte să fie profanate și să fie folosite abuziv la beție; dar râsul lui Dumnezeu nu l-a făcut pe Belșațar să tremure la scrisul de pe perete? (Daniel 5). O, ce va fi încrețirea frunții Lui, dacă râsul Lui este așa de îngrozitor! *Thomas Adams* 1614.

El vede eforturile minore, sărăcicioase ale oamenilor, care sunt *din pământ* (versetul 9), nu numai fără sentimente neplăcute și fără teamă, ci El întâmpină nebunia lor neputincioasă cu un *râs disprețuitor*. Căci El știe, că El îi poate zdrobi ca pe o molie, dacă vrea, sau îi poate mistui într-o clipă cu suflarea gurii Lui. Cât de necesar ne este să ni se aducă aminte de aceste adevăruri. *David Pitcairn* 1851.

Versetele 4-6. Este râsul ironiei divine, care lovește comportarea nechibzuită a oamenilor mici, care fac ca și cum ar vrea să asalteze cerul. Însă acest râs precede *mânia* divină și de aceea este îngrozitor. »Atunci le va vorbi în mânia Sa.« Acest ִאֶזְרָא (atunci), corespunzând deseori la „acum” al nostru, deseori la „odinioară” al nostru, fixează un anumit moment, văzut aici de privirea Duhului ca ora în care El ca Judecător și Răzbunător Se va răfui cu ei, când ei cu toții se vor pierde. Planul Său răsună fără introducere în gura lor; El impune voința Sa suverană împotrivirii lor; »*Eu am uns* pe Împăratul *Meu* peste Sion, muntele *Meu* cel sfânt.« Și așa rămâne! – *Prorocia vechi testamentală*, de *Prof. D. C. von Orelli* 1882.

Versetul 5. Îi va îngrozi, fie prin chinurile conștiinței, fie prin plăgi trupești. Într-un fel sau altul El îi va avea ușor în mâna Sa, așa cum El a făcut totdeauna cu prigonitorii alor Săi. *John Trapp* ✠ 1669.

Versetul 5 și 9. Este ceva ușor pentru Dumnezeu să nimicească pe dușmanii Săi. Privește cum faraon, înțelepții și mai marii lui, oștirea lui și caii lui cad cu zgomot în apă și pleoscăie și se scufundă ca plumbul în Marea Roșie. Acesta este finalul unuia din cele mai mari atacuri care a fost plănuite vreodată împotriva aleșilor Domnului. Din treizeci de cezari romani, guvernatori și alți demnitari înalți, care s-au distins prin râvna și brutalitatea lor în prigonirea primilor creștini, unul a înnebunit deodată în urma unei atrocități, altul a fost omorât de proprii lui fii, altul a orbit,

altuia i-au ieșit ochii din cap, altul a fost înecat, altul a fost sugrumat, altul a murit în captivitate, altul s-a schimbat într-un fel de nedescris, altul a murit de o boală dezgustătoare, că mulți medici ai lui au fost executați, deoarece nu puteau suporta mirosul urât care umplea casa lui, doi s-au sinucis, un al treilea a încercat și el să se sinucidă, a trebuit însă să cheme pe cineva în ajutor să facă fapta feroasă, cinci au fost uciși de aparținătorii lor sau de slujitorii lor, alții cinci au murit de cea mai nenorocită și chinuitoare moarte imaginabilă, în timp ce mai mulți dintre ei au fost infectați de boli nemaiauzite, și opt au fost uciși în bătălii sau în captivitate. Printre aceștia a fost Iulian necredinciosul. Se spune despre el, că în zilele fericirii lui și-a ridicat pumnalul spre cer, batjocorind pe Fiul lui Dumnezeu, pe care de obicei Îl numea Galileeanul. Dar când în bătălie a fost rănit și a văzut că totul era pierdut, a strâns sângele lui curs pe pământ și la aruncat în sus strigând: „Galileene, Tu ai biruit”. – *Voltaire* ne-a relatat despre lupta cu moartea a lui Carol al IX-lea al Franței, al cărui sânge ieșea prin porii pielii acestui nenorocit domnitor, după faptele lui groaznice, trădătoare, împotriva hughenotilor. *D. W. S. Plumer* 1867.

Versetul 6. Să observăm 1) funcția împărătească și demnitatea împărătească a Mântuitorului nostru preamărit. »Și are un Nume scris pe haina și pe coapsa Lui: „Împărat al împăraților și Domn al domnilor”« (Apocalipsa 19,16). Să observăm 2) împuternicirea, pe baza căreia El guvernează. El este Împăratul meu, spune Dumnezeu, și Eu L-am uns din veșnicii. Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului (Ioan 5,22). „Chiar dacă lumea nu recunoaște desăvârșirea puterii Sale, Eu o recunosc, Eu L-am uns și L-am pus Cap peste toate ale Adunării” (Efeseni 1,22). Să observăm 3) care este Împărăția sa: »pe Sion, muntele Meu cel sfânt« - un model deosebit al Bisericii Evangheliei, căci pe Sion era Chivotul legământului și mai târziu Templul. Tronul lui Hristos este în Adunare, ea este cartierul principal și rezidența deosebită. *Steph. Charnock* ✠ 1680.

Împăratul Meu. Așa Îl numește Tatăl pe Hristos, deoarece acesta domnește în locul Tatălui. Împărăția dăruită de Tatăl lui Hristos este o Împărăție dublă. Mai întâi este domnia asupra lumii și asupra dușmanilor. Hristos este Împăratul tuturor împăraților. Ce sunt cei puternici, cei mari și demnarii pământului în comparație cu Hristos? Sunt asemenea unui balon de spumă. Căci dacă toate popoarele sunt înaintea lui Dumnezeu ca o picătură de apă, care rămâne în lighean, și ca un fir de praf, care rămâne pe drum, așa cum spune prorocul (Isaia 40,15), cât de mici trebuie să fie atunci înaintea Lui împărații pământului! Da, Hristos nu este numai mai mare decât împărații, El este mai presus decât îngerii, căci El este capul lor, și toți îngerii Lui Dumnezeu trebuie să-L adore (Coloseni 2,12; Evrei 1,6). El este Împărat peste toate împărățiile, peste toate popoarele, peste toate stăpânirile, peste toate puterile (compară cu Daniel 7,14). În al doilea rând Hristos este și Împăratul *sfinților* Săi. Peste păcătoși El domnește cu brațul Său puternic, pe credincioși îi conduce prietenos cu Duhul Său. Aceasta este Împărăția spirituală a lui Hristos, care a fost ridicată în inimile alor Săi. El stăpânește conștiința lor, voința lor, sentimentele lor, deciziile lor, mintea lor, și nimeni în afară de Hristos nu are de poruncit ceva alor Săi. El domnește *peste* națiuni, dar domnește și *în* credincioși. *W. Dyer* 1665.

Versetul 7. Cearta cu privire la *nașterea* Domnului dovedește mai mult curiozitate temerară decât credință plină de reverență. Este o încercare de a explica ceva unde mai bine ar fi dacă s-ar aduce adorare. Am putea cita o serie întregă de interpretări beligerante, fiecare având pretenția de a fi cea mai bună; dar noi renunțăm la aceasta. Aceste controverse sunt unele dintre cele mai neroditoare care a preocupat vreodată penița teologilor. *C. H. Spurgeon* 1869.

Versetul 8. Cere-Mi; prin aceasta se face aluzie la preoția lui Hristos. Psalmul vorbește în versetul 7 despre instalarea lui Hristos în funcția împărătească; însă scriitorul epistolei către

Evrei aplică cele spuse aici la preoția lui Hristos. Împuternicirea Lui pentru aceste două funcții a avut loc în același timp și ambele I-au fost atribuite și confirmate de aceeași Autoritate. Funcția Sa de Mijlocitor se bazează pe aceeași împuternicire ca și demnitatea Sa împărătească. După învierea Sa Tatăl I-a dat putere și poruncă să ceară. *Steph. Charnock* ✠ 1680.

Cere-Mi și-Ți voi da și așa mai departe. Față de noi Hristos acționează ca Împărat, dar față de Tatăl ca Preot. Tot ce El spune lui Dumnezeu este rugămintă și mijlocire. În felul acesta făgăduințele lui Dumnezeu îi fac pe credincioși stăpânitori împărătești peste poftetele lor și biruitori asupra dușmanilor lor, dar față de Dumnezeu îi face preoți, care prin rugăciune smerită obțin acele lucruri mari făgăduite lor. *W. Gurnall* ✠ 1679.

Versetul 9. Chiar și un *toiag de fier* ar avea efecte mici, dacă este puțin folosit sau este îndreptat împotriva unui obiect tare și stabil. Dar în cazul de față el este folosit cu mare putere: *Tu le vei zdrobi*, și aceasta împotriva creaturilor care sunt așa de fragile și șubrede ca *vasele de lut*. Este vorba deci de zdrobirea toată. Și aici ne întâmpină iarăși faptul că prorociile și făgăduințele acestui psalm numai într-o măsură limitată s-au împlinit în istoria lui David. Împlinirea lor deplină, îngrozitoare, așteaptă ziua când Marele Fiu al lui David va veni în gloria maiestății Sale ca Împărat al Sionului, ca să distrugă cu un toiag de fier marele complot antihristic al împăraților și popoarelor și să ia în posesiune moștenirea Sa demult făgăduită și scump răscumpărată. Și semnele timpului par să arate că venirea Domnului este aproape. *David Pitcairn* 1851.

Versetul 10. Așa cum Isus este Împăratul tuturor împăraților și Judecătorul tuturor judecătorilor, tot așa este Evanghelia învățătorul celor mai înțelepți și celor mai mari dintre oameni. Cine se consideră așa de mare, că el calcă în picioare atenționările ei, acela va avea valoare mică înaintea lui Dumnezeu; și cine este așa de înțelept, că desconsideră învățătura ei, pe acesta învățătura lui închipuită îl va face nebun. Evanghelia are o vorbire clară pentru deținătorii puterii în lume; și cei care predică Evanghelia trebuie să onoreze funcția lor asemenea lui *Knox*, *Melville* și alții, vorbind o vorbire clară chiar și în prezența împăraților și să mustre cu îndrăzneală, acolo unde trebuie muștrat. Un om lingușitor în talar este cel mult un ajutor de bucătar în bucătăria diavolului. *C. H. Spurgeon* 1869.

Versetul 11. »*Bucurați-vă tremurând!*« - li se spune celor care omagiază. În aceasta ca și în sărutările de omagiere care urmează se include că nu numai frica, ci totodată și plăcerea trebuie să-i facă să se supună Dumnezeului sublim și Regentului Său minunat. Este vorba de acel sentiment dublu de sfială combinată cu plăcere, pe care revelațiile cele mai minunate ale Dumnezeului sfânt și milos le trezesc în cei muritori, compară cu Osea 3,5; 11,10 și versetele următoare. *Prof. D. C. von Orelli* 1882.

Teama de Dumnezeu se compară cu luceafărul de dimineață, care vestește lumina plină de mângâiere a soarelui; așa cum se spune despre Adunarea creștină (Faptele Apostolilor 9,31): ea umbla în frica Domnului și creștea prin mângâierea Duhului Sfânt. *Th Watson* 1660.

Mânia lui Dumnezeu nu are nimic comun cu patima care îl neliniștește lăuntric pe om și-l face să-și piardă cumpătul. Este adevărat că Sfânta Scriptură cunoaște o mânie a lui Dumnezeu ca diferențiere activă între dușmani și prieteni și lucrurile care slujesc spre glorificarea lui Dumnezeu, de acelea care nu fac aceasta. Bine a spus părintele Bisericii Hilarius (✠ 366): **Poenă patientis ira decernentis**, aceasta înseamnă: suferința omului este mânia lui Dumnezeu. Când Dumnezeu, asemenea unui împărat supărat, dă o astfel de pedeapsă, atunci este mânia Sa. Însă locul nostru din psalm face chestiunea să apară mult mai severă. Nu Dumnezeu, această Ființă

maiestetică, sublimă, atotputernică, este Cel căruia I se atribuie aici mânia, - că Dumnezeu se mânie, ne putem aștepta la aceasta; dar chiar și *Fiul*, pe care noi trebuie să-L *sărutăm*, se poate mânia, această Ființă, pe care noi o cunoaștem nu numai ca Dumnezeu, ci și ca Om, Unul asemenea nouă, da, El, Cel care S-a smerit, că a fost vierme și nu om (Psalmul 22,7), El Se poate mânia, și mânia Lui se poate aprinde așa fel că noi suntem mistuiți. De aceea *sărutați pe Fiul, ca să nu Se mânie*; și dacă El se mânie, atunci sărutați nuiaua, atunci mânia Lui va înceta. Iubiți-L, ca să nu Se mânie; plecați-vă cu reverență înaintea Lui, atunci când Se mânie. Mijlocul prin care noi ne protejăm de mânia Lui sau prin care o putem abate de la noi, este ușor; un sărut al onorării sincere și cu iubire. Cine Îl cuprinde astfel în ascultarea credinței, găsește har în disciplinare; el va fi ridicat din pierzare, el are voie să serbeze sărbători în timpuri de lipsă și să simtă bucurie în inimă, chiar și atunci când are parte de gelozia sfințeniei lui Dumnezeu împotriva păcatelor sale.

D. John Donne ✠ 1631.

De nedescris trebuie să fie *mânia lui Dumnezeu*, atunci când ea se aprinde în toată văpaia ei, căci chiar pierzarea dispare dinaintea ei, când ea se aprinde *cătuși de puțin*. *John Newton* ✠ 1807.